



יאיר אגמון • אוריה מבורך

יום אחד באוקטובר

ארבעים גיבורים, ארבעים סיפורים



תוכן העניינים

7	הקדמה ראשונה – לָמָּה
13	הקדמה שנייה – איך "אתה מחזיק את הרלת, אני עם הילדה"
17	סיפורה של שי-לי עטרי נס פך הוולזין
29	סיפורם של האחים שרעבי אולי צריך לחזק כאן את הכוח האימהי
37	סיפורה של טלי חרד בריוק הפוך מכל סיפורי הגבורה האלה שיש
42	סיפורו של שלמה רון זה דור של גיבורים
46	סיפורו של מתן אברג'יל ניסיתי לעזור כמה שאני יכולה
53	סיפורה של גלי אילון אם אני נוסע בשבת אני נוסע בשביל להציל חיים
61	סיפורו של אמבולנס חמישים וארבע היא החליטה להיות לוחמת
73	סיפורה של עדן לוי יש לי חבר'ה שמחכים לי במסיבה
78	סיפורו של יוסף אלזיאדנה עד הפלסטר האחרון
86	סיפורה של עמית מן

	למות כאנשים חופשיים
94	סיפורו של יותם חיים הוא נהרג על האדמה שהוא אהב
102	סיפורו של אוריאל אברהם הבן אדם הכי לא בינוני בעולם
108	סיפורו של גיא שמחי בכיתי כי הרגשתי שגם אנחנו שייכים
114	סיפורה של קמיל ג'סלבה. כמו אנרכיסט טוב
121	סיפורו של ענר שפירא אני הולך להציל את הבנים שלי
129	סיפורו של אייל אהרון אני מרגישה את אבא כל הזמן
140	סיפורו של דניס בלנקי האדרנלין עוזר, וגם אבא עוזר
144	סיפורו של אפק לבני פחדתי שמישהו יגלה שאני לא קשור
149	סיפורו של ערן מסס הייעוד שלי בחיים זה לייילד בני אדם
156	סיפורה של מיכאלה קורצקי מי מתאהב אחרי דייט ראשון!
164	סיפורו של נטע אפשטיין יש לי סוס פרא בבית
170	סיפורו של יהונתן צור (ברנש) מפקדת מהמקום הנשי
177	סיפורה של אור ליבני בן יהודה לא חיפשתי להיות גיבור, אבל ככה יצא
190	סיפורו של רמי דוידאן אבא, אתה לא משאיר אותנו לבד
197	סיפורה של הדר בכר אבא שלי באמת היה הכי חזק בגן
203	סיפורו של אבי עמר

	גם דוד המלך ניצח את גוליית עם אבנים
211	סיפורו של יונתן אלעזרי הורדתי את שניהם מהשירותים
217	סיפורו של אליה לילינטל "אני יוצאת, יש מחבלים"
221	סיפורה של מורן טדגי אני לא רק ראיתי את המוות, אני התחבקתי איתו
229	סיפורו של מיקי כל דבר שהוא עשה, הוא עשה בשלמות
237	סיפורו של יעקב קרסינסקי כל אחד קופץ את הבנג'י שלו
245	סיפורו של שחר בוצחק צרחתי כמו משוגעת עד שנרגעתי
253	סיפורה של נסרין יוסף שני דברים שאיראו אותי בחיים
261	סיפורו של ידין גלמן גיבור הוא אדם שאינו יכול לעמוד מנגד
270	סיפורם של האחים סלוטקי וכל זה כשהוא עם כפכפים
276	סיפורו של עידו הרוש קופסה עם ירקות חתוכים
281	סיפורו של יצהר הופמן הכתובת הייתה על הקיר
289	סיפורה של שי אשרם זה קרושת אדם
299	סיפורו של יוסי לנדאו תודה אבא שאתה חי
308	סיפורם של תומאס ואמילי הנד שנלך בדרך הזאת, בדרך הלבנה
321	סיפורו של עווד דראושה
326	מפת המאורעות

אני הולך להציל את הבנים שלי

סיפורו של אייל אהרון

רעים

1.

כשהייתי צעיר אבא שלי ראה שאני לא בכיוון שלו, מבחינת דת. הוא היה חזן, אבא שלי. כל היום היה בבית הכנסת, ואני לא הייתי בעניין, ואבא שלי אמר לי – "תקשיב. אין לי בעיה עם ההחלטות שלך. בסוף, זה הכול בינך לבין אלוהים. אני מבקש ממך בקשה אחת – ואהבת לרעך כמוך. תהיה מי שאתה, ותאהב אנשים. זה מה שאני רוצה ממך".

וכשהתגייסתי למשטרה, הוא אמר לי אותו דבר, הוא אמר לי – "תקשיב, החלטה שלך משנה חיים של אדם. אתה יכול לשנות את החיים של אדם מקצה לקצה, לחיוב או לשלילה ואני מבקש תשפוט כל אדם לכף זכות. תהיה בן אדם". כשהייתי בן עשרים וחמש הוא נפטר לי. ממש מוקדם. זה היה בשבילי משבר של עולם. ומאז אני מאמין שהוא הולך איתי. מלווה אותי. גם כיום ההוא, שהיו שם המון המון ניסים, המון ניסים, דברים לא הגיוניים, ואנשים שראו אותי מהצד אמרו שזה לא הגיוני, הם שאלו אותי, איזו גלימה יש לי, איזו גלימה עוטפת אותי, ואני בטוח שזה הוא היה שם איתי, אבא שלי היה הגלימה שלי במלחמה שהייתה ברעים.

2.

בשבת בבוקר אני נמצא בבית שלי, בקיבוץ בית קמה. שבת כיפית, מזג אוויר טוב, הכול טוב, שני הבנים שלי נסעו למסיבת טבע, מטר וחצי מהגבול. יש לי שני בנים, שקד בן עשרים ושלוש, גבע בן עשרים, הם חובבי מסיבות ידועים, והמסיבה הייתה מאורגנת, מאושרת, משטרה אישרה אותה,

מדינה אישרה אותה, כמו שצריך. עד שבשנייה וחצי כל השבת הפכה לגיהנום.

שבע בבוקר, גבע מתקשר לאשתי, "אימא, הפסיקו את המסיבה, הקפיצו אותי לצבא, תכני לי תיק לשבוע. אני ושקד בדרך לקיבוץ רעים". זה מה שהיה, הם יצאו מהמסיבה, ועלו על הכביש, היה ימינה או שמאלה, מי שפנה שמאלה לכיוון בארי מת, כמעט כולם מתו, והם לקחו ימינה. בכניסה לרעים יש את המיגונית, הם התלבטו אם להיכנס אליה, ובסוף החליטו שלא. גם שם, כל אלה שהיו במיגונית נרצחו. אז הם נסעו לתוך הקיבוץ, ובקיבוץ היה איזה בחור אחד, שמחי, בחור גיבור, גיבור! הסתובב שם בלי נשק, הציל אנשים, ושמחי אמר להם, "בואו בואו! יש מחבלים!", הוא רץ איתם והכניס אותם לאיזה ממ"ד שם, ואחר כך שמעתי שהוא בעצמו נהרג.

3.

אני איך שהשיחה נגמרה, עליתי על מדים, ויצאתי עם הניידת. התחלתי לנסוע במהירות מטורפת, וברוך, שיחת טלפון, הבן שלי לוחש – "אבא, יש מחבלים בקיבוץ, תזמין משטרה, ברחנו לאחד הבתים, תבוא להציל אותנו". אני לא מאחל לאף אחד שיחת טלפון כזאת. זו הייתה אחת השיחות המפחידות שקיבלתי בחיים שלי. אני שומע אותו, לוחץ על הגז, ואומר לו "גבע אל תקשר יותר, מעכשיו, מסתמסים, אין טלפון אחד, שלא ישמעו את הקול שלך, תסתתר". את זה אני אומר לו בטלפון, באותה שיחה, ואז ההודעות מתחילות להגיע.

ההודעה הראשונה – "ירו לשקד ברגל, אל תבוא". הוא אומר לי לא לבוא כדי לא לסכן את עצמי. מה שקרה זה שהם נכנסו לאחד הבתים, יחד עם עוד איזה שש עשרה חבר'ה מהמסיבה, וגבע, ועוד חייל מגלן שהיה שם, לקחו סכין מטבח, ובקבוק בירה, הם חשבו שהם יצליחו להשתלט על המחבל, אבל אז הם קלטו שזה לא מחבל, שיש שם עשרות, עשרות מחבלים, אז הם נכנסו לממ"ד, עם כולם, וכמה שניות אחרי שהם סגרו את הדלת, התחילו יריות בתוך הבית, רימונים. והם בממ"ד, שש עשרה ילדים מהמסיבה, ושקד וגבע גם, גבע תופס את הידית של הדלת, עם עוד אחד שעזר לו, והמחבל מגיע לדלת, מנסה לפתוח, אבל גבע בחור חזק, הוא החזיק את הידית כל

כך חזק, שהוא לא הצליח להזיז, אם הוא היה מזיז, המחבל היה מבין שיש משהו בפנים.

ואז כתסכול, שהוא לא מצליח לפתוח, המחבל שם פשוט מצמיד את הקנה מבחוץ לדלת, ויורה שני כדורים של קלצ'ניקוב, כדורים חודרי שריון. הם עוברים את הדלת ופוגעים בשקד, בכוון הגדול שלי, שני כדורים ברגל. ושקד לא צעק, לא כלום. הם ירו, והוא הבין שהוא חייב להיות בשקט, הוא חטף שני כדורים, הוא הרגיש שמתפוצצת לו הרגל, אבל הבין שאסור לו לצעוק, אסור לו להשמיע שום קול, שלא ידעו שיש שם משהו. המחבלים היו בטוחים שיש בעיה בדלת, שיש שם משהו תקוע, הם התחילו להסתובב בכית, ובינתיים גבע לוקח את החגורה של שקד, ועושה לו חוסם עורקים, ומדי פעם המחבלים באים, מנסים לפתוח שוב את הדלת, ולא מצליחים.

4.

אני מבחינתי בשלב הזה, אין לי מושג מה גודל האירוע, חשבתי שיש שלושה ארבעה מחבלים בקיבוץ רעים וזהו, לא הבנתי מה הולך. בדרך, חשבתי לקפוץ לבסיס של גבע באורים, כדי לשים את התיק שלו בש"ג, כדי שיהיה לי יותר מקום ברכב לחלץ יותר אנשים, אבל כשהגעתי לשם לא היה אף אחד בש"ג. בדיעבד היה לי שם נס, כי בזמן שהייתי שם, רואים את זה במצלמות אבטחה, בזמן שאני שם, המחבלים היו כבר בתוך הבסיס ופשוט רצחו את כל מי שהיה שם. היה שם טבח המוני, ואני עמדתי בש"ג, חיכיתי כמה דקות, ראיתי שאף אחד לא מגיע, ועשיתי פרסה.

משם נסעתי למשטרה באופקים, הייתי עם אקדה, אמרתי אני אקח משם רובה, ואבקש מעוד שוטר שיבוא איתי, נתמודד עם המחבלים, זה לא צריך להיות סיפור. בדרך, אני רואה מכוניות שעומדות בצד, מבחינתי הן פשוט חנו בשוליים, לא ראיתי מחבלים, ולא הרוגים, ולא כלום. זהו, אני נכנס לתחנה באופקים, אני רואה דם בכניסה, אני רואה שוטר פצוע בראש, אני אומר לו – "מה קרה", הוא אומר לי – "מה עובר עליך, אתה לא שומע חדשות, יש מחבלים באופקים. יש קרבות בתוך אופקים, ובאורים, ובכארי, ובשרות". פתאום אני מבין את העוצמה של האירוע. היו לנו במשטרה

תרחישים כאלה, של מחבלים שנכנסים ליישובים, של מחבלים שתופסים את הצמתים כדי למנוע הגעה של כוחות. ברגע הזה השמיים משחירים. אמרתי לחבר'ה שם, "חברה, יש לי ילדים בקיבוץ רעים, אני הולך להציל אותם, יש מצב שמישהו בא איתי", אז אמרו לי – "כן, יש מצב שנבוא איתך, אבל בוא קודם נראה מה קורה באופקים", אז אמרתי למישהו שם, "טוב, תביאו לי נשק", הוא אומר לי, "אוקיי, קח נשק אבל אין לי כדורים, אין כדורים ואין מחסניות, לקחו הכול, השוטרים האחרים שנלחמים באופקים לקחו את כל מה שיש לנו. אתה רוצה, תחכה, יש אחראי על הציוד, יגיע עוד מעט". אמרתי לו, "אין לי זמן לחכות".

עכשיו אני, אני נחשב לקצין שמבחינת השוטרים אני די שרוט, אני תמיד עם קסדה באוטו, תמיד עם מחסניות מלאות, מוכן. תמיד אמרו לי, למה אתה סוחר את זה, והינה. כשיצאתי מאופקים, ראיתי בדרך רכב של המשטרה, היה שם את ניצב משנה דוידוב, מפקד תחנת רהט, חבר טוב שלי, הוא שאל אותי, "מה אתה עושה פה", אמרתי לו "אני הולך להציל את הבנים שלי, הם בקיבוץ רעים" ואני רואה במבט שלו שהוא לא יכול לבוא איתי, יש לו מלא בלגן פה, מחבלים בכל מקום, אז אמרתי לו, "לך תגיע לאנשים שלך. בהצלחה!" והבנתי שזהו, אני לבר בסיפור. אף אחד לא יעזור לי. אני יוצא לבר לקיבוץ רעים.

5.

ובדרך אני רואה, זה היה נורא, אני נוסע באותו ציר שהייתי בו קודם, רק שהפעם אני רואה את המכוניות מקדימה, ואני רואה, את כל הגופות, את הדם, ואני מתחיל לנסוע לאט, עם כדור בקנה, מחכה למחבל שיפתיע אותי. זה היה כמו באיזה סרט אימה, מחוזה אפוקליפטי לגמרי, חלק מהגופות היו של אנשים שניסו לברוח, וחלק היו שרופות, ואני נוסע בין הגופות, ובינתיים הילדים מתכתבים איתי, שולחים לי תמונות של הפציעה של שקד, שואלים אותי מתי אני בא.

בתשע בבוקר בערך הגעתי לרעים, לכניסה האחורית של הקיבוץ, ובצומת אני רואה שוטר שמסמן לי לא להתקרב, וברגע שאני רואה אותו, אני קולט שיורים עליי מחבלים, מכל הכיוונים, עוד לפני שעצרתי, אז העמדתי את האוטו בצד, ופתחתי את הדלת, והתחלתי לירות בחזרה, בלי שראיתי

אותם בכלל, ואז ירו עליי שני טילים של אר-פי-ג'י, זה טיל נגד טנקים, טיל אחד פוגע חמישה מטר ממני, מתפוצץ, אחר כך עוד אחד, שבע מטר ממני, ואני מבין שבטיל השלישי אני כבר אחטוף, אז אני נועל את הניידת ויוצא בריצה לכיוון הקיבוץ. והם יורים בי. כדורים פוגעים בין הרגליים, מעל הראש, אני שומע שריקות ליד האוזניים, האדמה מתרוממת מהפגיעות אבל אני רץ. עכשיו, כל עוגייה שאכלתי בתקופה האחרונה קיללתי אותה. גם בן חמישים ושלוש, לא צעיר, וגם לא ממש רזה, וצריך להתקדם קדימה כמה שיותר מהר. שם בכניסה לקיבוץ אני פוגש עוד ארבעה שוטרים, ושוטר אחד אומר לי, "יש לך מחסנית, נגמרו לי הכדורים", אמרתי לו "בוא תיקח מחסנית", ידעתי שאני הולך לילדים שלי, אבל לא יכולתי להגיד לו לא. השוטרים שם בדיוק חילצו שוטר פצוע, הם אמרו לי "בוא תעמוד כאן", אבל אני רצתי לתוך הקיבוץ. הם לא הבינו למה, חשבו שהתחרפנתי. אבל כמה שוטרים באו איתי. הצטרפו אליי. אגב היה איתנו שוטר אחד, שכל הישבן שלו מאחורה היה מלא בדם, אמרתי לו, "אתה פצוע! מטפסף עליך דם!", והוא אמר לי, "כן נפגעתי מרימון באופקים, אבל הרגליים הולכות, העיניים רואות, והאצבע יכולה ללחוץ על ההדק, אז ממשיכים".

6.

אנחנו הולכים בקיבוץ, הולכים לאט, בהליכה דרוכה, כי יש מחבלים, ואז אני פתאום שומע, "לא לירות! משטרה!", ואני רואה מולי בן אדם במדי משטרה, תכלת, עם כובע משטרה, עם סמלים, עומד מולי בלי נשק, בלי כלום, מחייך אליי, אומר לי "תירגע, אל תירה!". אין מבטא, אין כלום. ישראלי לחלוטין. ואני מתחיל, הראש שלי מתחיל לעבוד, איך אני מכיר אותו, אולי מאופקים, מערד, מרהט, והוא מתקרב, אני אומר לו, "אל תתקרב!" ואז הוא מפסיק לחייך, ואני נדרך ואני מסתכל עליו ואז הוא קולט את ארבעת השוטרים שהלכו מאחוריי, שהגיעו אליי, ופתאום החיוך שלו יורד.

אני שואל אותו, "מאיזה תחנה אתה?", והוא עונה לי, "מהיס"מ", שזה לא תשובה הגיונית כי יס"מ לבושים אחרת, יש להם מדים אחרים, אבל עדיין היה לי ספק, כי היו שוטרים שעברו במסיבה. אז אני אומר לו עוד פעם, "מאיזה תחנה אתה" והוא עוד פעם חוזר על אותה תשובה, אבל אז אני כבר קולט את הבנדנה הירוקה של החמאס מתחת לכובע, ואני קולט בצל מאחורה,

עוד מחבלים שלובשים מדי זית טקטיים, ואני צועק "מחבלו!" ואני יורה בו. אני יורה בו ראשון ואחרי זה מצטרפים אליי כולם. רק אחרי זה הבנתי שזה היה בעצם ניסיון חטיפה.

והתחיל שם קרב יריות, מטווח קצר מאוד, ושוב, היה להם שם אר-פי-גי, ומקלעים, הצלחנו להרוג שם שלושה מחבלים, חלק מהם מתו, חלק ברחו, אני ברגע שהבנתי שהקרב נגמר, המשכתי להתקדם לתוך הקיבוץ, לכיוון המיקום שהבנים שלחו לי. אני הולך כל הזמן בין שיחים, כדי לא להיות חשוף. בדרך אני פוגש איזה זקן בן שמונים לדעתי, קיבוצניק, רק קיבוצניקים יכולים לדבר ככה, הוא אומר לי, "שמנדריק, זרקת לי פה שלוש גופות, מה אני עושה איתן", אמרתי לו, "אל תעשה איתם כלום! תיכנס מהר לתוך הממ"ד חזרה, יש פה מלא מחבלים".

7.

בדרך התקשרתי גם למפקד שלי, לעדכן אותו מה קורה, ובזמן שדיברתי איתו שמעתי מאחד הבתים בקיבוץ מישהו שעושה לי "ששששש". זה היה בחור צעיר, עם תינוק ביד, תינוק בן חודש בערך, קטן קטן קטן, והאיש אומר לי, "אל תעיר לי את התינוק, או שתבוא תיכנס ותהיה בשקט, או שתלך", והיד שלו על הפה של התינוק, כדי שהוא לא יבכה, ביד אחת הוא החזיק את התינוק וסגר לו את הפה, וביד השנייה היה לו אקדח. פשוט התנצלתי והמשכתי. בדרך, קרוב למתחם שבו הילדים שלי היו, אני הולך על חציץ, בזהירות, ופתאום רואה קופסה נזרקת מתוך השיחים. אני מסתכל על הקופסה, הקופסה מסתכלת עליי, ובום, היא מתפוצצת. הבנתי שזה מטען, מישהו שמע אותי, או זיהה אותי, התחלתי ללכת אחורה. שם עצרתי, חיכיתי שמחבל יזוז, וכשהוא זז יריתי בו. מטווח ארבעה מטר בערך. זה הכול קרה מטר מאיפה שהילדים שלי היו.

לקח לי שעתיים וחצי, מהרגע שהגעתי לקיבוץ, ועד הרגע שהגעתי לבית, לממ"ד, איפה שהם היו בו. אני הולך לכיוון הבית, מגיע, מסתתר, נכנס לתוך הבית בזהירות, הלב שלי דופק, והבית ריק. חול. כדורים. דם. ממ"ד ריק. איזו תחושה זאת הייתה. הייתי בטוח שחטפו אותם, הייתי בטוח שפספסתי. התיישבתי שם על הספה, הנחתי את הנשק על הברכיים, הורדתי

את הראש, תפסתי את הראש ואמרתי לעצמי מה עושים, מה אני עושה עכשיו, כאילו, לא ידעתי מה אני עושה. זהו, אני בגוב האריות, והחמצתי את המועד שלי, נכשלתי, המסע שלי נכשל.

8.

אבל אחרי כמה דקות שם, פתאום אמרתי, אולי פספסתי, אני אשלח להם הודעה, אולי הם ברחו, אולי הלכו. אני שולח להם הודעה, והם עונים לי! הדלת פתוחה, אנחנו בחיים! ואז אנרגיה, כאילו נטענתי מחדש, הבנתי שאני כנראה לא במקום הנכון, המיקום שהם שלחו לי היה של הבית ליד! אני מוציא ראש מהדלת, ורואה מולי עשרה מחבלים, עשרים, שורפים איזה בית, ומנסים לפתוח ממ"ד. אני שולח לגבע תמונה של הבית ממול, והוא כותב לי, לא, אנחנו בבית אחר, הוא שולח לי הסבר ואני מבין שהם נמצאים בבית שצמוד לאיפה שאני נמצא. ממש צמוד.

אני יוצא החוצה, נצמד לשיחים גבוהים שמגינים עליי, מחכה להזדמנות להיכנס לבית בלי שיראו, ואז אני רואה אותם, את כל המחבלים, נכנסים למבנה שאליו רציתי ללכת, איפה שהילדים היו. אני רואה את המפקד שלהם מגיע עם מפה, ופורס את המפה שם בפרגולה, והמחבלים שלו נכנסים לתוך הבית, מכינים לו כוס קפה, מוציאים קפה ועוגיות ככה החוצה, לפרגולה, והוא מסביר להם, מדבר ומסביר, מדבר ומסביר ואני רואה את המפה שלו, והוא מחלק פקודות, אתה הולך לפה, אתה הולך לפה, אני רואה הכול ושומע הכול, כי אני נמצא שני מטר מהם. ואני שולח הודעה לבן שלי, "אני ממול הבית. יש עשרים מחבלים בכניסה, תהיו בשקט". הבן שלי אמר לי שכשהוא קיבל את ההודעה הזאת הוא כמעט קיבל התקף לב.

בינתיים שלחתי הודעה לסגן מפקד תחנה שלי, טל זרחין. שלחתי לו מיקום שלי, וכתבתי לו, יש פה התארגנות של עשרות מחבלים. תשלחו את כולם לפה. זה מה שכתבתי, הוא הבין את המסר. ואיך שסיימתי לכתוב לו, שמעתי פתאום צרור, צמוד אליי. איזה מחבל ירה באוויר בטח, סתם, והילדים שלי, שהיו בפנים, וידעו שאני שם בחוץ, שמעו את הצרור הזה, והבינו, הם היו בטוחים שאני מת. זה מה שהבן שלי אמר לי, שכשהם שמעו את הצרור הם הבינו שאבא שלהם מת, זהו, נגמר הסיפור. אז נכנסתי שוב לבית הריק,

וצילמתי את עצמי, ושלחתי להם, בתמונה הראשונה לא חייכתי, אז צילמתי עוד אחת, שבה אני מחייך.

הבנתי שזאת התמונה האחרונה שלי. לא ראיתי שום סיטואציה בעיני רוחי שאצא חי משם. ראיתי את כמות המחבלים, שמעתי את הטנדרים מגיעים, והבנתי שזהו, אין צבא, אין משטרה, זה הסוף שלי. אמרתי לעצמי, כל החיים שלי חייכתי, גם הסלפי האחרון יהיה מחויך.

9.

הייתי שם בשיחים שעה בערך, עד שהגיעה יחידה מיוחדת של צה"ל, כנראה קיבלו את ההודעה של המיקום. התחלתי לשמוע אותם, את הפקודות, "קח ימינה, תחפה עליי מפה, תחפה משם", גם המחבלים שמעו אותם, והתחילו לברוח מהבית אחורה. ברחו מהפרגולה למקום אחר. כשהחיילים הגיעו אליי, לקו שלי, אמרתי להם "משטרה!", והמפקד שלהם, אל"מ רועי לוי, אומר לי, מכפכף אותי ואומר לי, "מה אתה עושה", אמרתי לו – "אני הייתי פה, אני שלחתי את המיקום". מאוד התחברתי אליו, לרועי, הוא כבר לא איתנו, בקרב הזה הוא נהרג.

רועי אמר לי "תתכופף", אמרתי לו "אני זקן, אני לא יכול לרדת, יש לי קרע במיניסקוס. אם אני יורד, אני לא עולה", הוא מתחיל לצחוק, ואומר לי "עזוב שטויות, תן לי תמונת מצב". אז אמרתי לו ככה, "תקשיב, אני פה בגלל הבנים שלי, אני מנסה לחלץ אותם, הם מצד ימין פה בבית הקיצוני. אני חייב לחלץ אותם. יש פה עשרות מחבלים, ארבעים חמישים, משהו כזה". ככה אמרתי.

רועי אומר לי, "הבנתי. תקשיב לי טוב. אתה איתי תופס את החלק הקדמי של הבית, מעסיק את המחבלים, אני שולח צוות מאחורה לחלץ את הילדים שלך". אז אמרתי לו "אוקיי, סבבה. אבל יש פה עוד בית, עם ילדים בממ"ד, ושם הם הדליקו אש, הם יכולים להיחנק". הדרך שם הייתה פנויה, כי המחבלים ברחו, אז רצתי עם עוד חבר'ה לבית השני, הבווער, והוצאנו את הילדים משם. היו שם חמישה עשר בני נוער בערך, עם פיח בפנים, פיח בנחיריים, הם נשמו מלא עשן, המצב שלהם היה על הפנים. הבאנו אותם למקום בטוח, ואז התחיל הקרב.

.10

האש התגברה לידי אבל קשה לי לשכב או לכרוע, אז פשוט נעמדתי מאחורי איזה עץ, ויריתי. והמחבלים, כל פעם הם היו יוצאים ותוקפים ממקום אחר. היה שם בלגן בלגן, הם זרקו מלא רימונים. בשלב מסוים החייל שלידי צועק לי, "יש לך רימון על הרגל!!". אני מסתכל ורואה רימון שנשען לי על הקרסול, והוא לא התפוצץ.

בשלב מסוים התחלתי להתקדם, ואיך שאני יוצא מהמקום, אני רואה עומד מולי מחבל, עשרה מטר מולי. הוא יצא מהשיחים ונעמד מולי והתחיל לירות, הוא יורה שישה כדורים, ולא פוגע! יורה בי, מכוון עליי, אני עומד מולו, קפאתי, לא זזתי, והוא יורה. בשלב מסוים היה לו מעצור, הוא מוריד את הנשק, ואיך שהוא מוריד את הנשק שלושתנו יורים בו והוא נופל. והקצין שהיה שם איתי אמר לי, "תגיד לי גבר, יש לך איזה גלימה שמגינה עליך או מה".

בשלב הזה החברה'מיס"מ דפקו על החלון של הממ"ד, במקום שהילדים היו, ואחד השוטרים נכנס בדלת הקדמית, וחילץ משם את כל הילדים, ארבע עשר בני נוער, הם כולם יצאו, חוץ מהילדים שלי, והבחור ממגלן, והחובש שהיה איתם. את שקד חילצו דרך החלון. לא היה אפשר להרים אותו, אז הוציאו אותו בסדין, הרימו את הסדין והוציאו אותו עם סדין, בינתיים הגיעו עוד חיילים, הביאו אלונקה, ושמו אותו על אלונקה. מהסדין לאלונקה.

ובדיוק אז, בזמן שסידרו את האלונקה, המחבלים שזיהו את החילוף הגיעו, והתחילו שוב לירות ולזרוק רימונים, ואני זוכר שראיתי את גבע הולך עם האלונקה של שקד, ובדיוק אז רימון נזרק לידם, ממש ליד איפה שהם היו, וגבע קפץ על שקד, וניסה להגן עליו, הוא נשכב על שקד עם הגב לרימון, והרימון פשוט מתגלגל ליד הראש שלו. אם הרימון היה מתפוצץ, שניהם היו נהרגים שם במקום. אבל זה היה נפל, הרימון לא התפוצץ.

פה כבר רועי לוי לא שכח אותי, הוא שלח את אחד הקצינים שלו לחפש אותי, באמצע קרב על החיילים שלו, על החיים שלו, הוא עדיין חשב עליי, הלכתי אליו והוא אומר לי, "תקשיב, הילדים שלך במרפאה, חילצנו אותם, בריאים ושלמים, אנחנו פה יס"מ נגב, יש פה חידת מצדה, וסירת מטכ"ל עכשיו הגיעה, נכנסה לקיבוץ, לך לילדים שלך".

בדרך למרפאה, בדרך לילדים, נכנסתי לאיזה בית, הייתי חייב לשתות, אחרי חמש שעות, נכנסתי לאיזה בית, הבית היה פתוח, הפוך, לא היו אנשים, לקחתי כוס מים, לקחתי לגימה אחת, ונתקעתי, לא הצלחתי לשתות, לא הצלחתי לבלוע. האנשים בבית הזה אולי נרצחו, אולי נחטפו, לא יכולתי. שפכתי את המים, שטפתי את הכוס ונגמר הסיפור.

.11

היה לי הרבה מזל באירוע הזה. בורא עולם שמר עליי. הרבה חברים שלי נהרגו, לא היה להם צ'אנס לצעוד מטר. יש לי חבר טוב, לא ירה כדור אחד, פשוט נרצח באופקים, ואני פה. זה פשוט השגחה עליונה, החלטה של בורא עולם, ואבא שלי שישב לידו ושכנע אותו, עבד בשכנוע.

אחרי חודש ומשהו עליתי לקבר של אבא שלי, הייתי חייב, חייב, להגיד

לו תודה, אני באמת בטוח שבזכותו אני חי. עליתי לקבר, דיברתי איתו שם,

אחר כך הלכנו עם הילדים לבית הכנסת, אמרנו ברכת הגומל. משם נסעתי לירושלים לקבר של רועי לוי. הייתי חייב להגיד גם לו תודה. הוא לא שכח אותי. יכולתי להישאר בשרה הקרב הזה עוד שעות, ואף אחד לא היה מגיע, ומכל הכאוס, בתוך הכאוס הוא זכר אותי.

כשנפגשתי עם אשתו, וסיפרתי לה מה היה, על השיח שהיה בינינו, על הצחוקים שהוא עשה, על זה שהוא זכר אותי באמצע הקרב, היא פתאום הבינה, כאילו, היא אמרה, "זה בדיוק איך שהוא מתנהג תמיד, זה הוא, זה בדיוק הוא!". זה עשה לה טוב שסיפרתי.

.12

החברים כל הזמן שואלים אותי מה היה המניע שלי, מה גרם לי להמשיך, לרוץ קדימה, ולא לאבד תקווה, גם כשהיה ברור לי שזה חסר סיכוי. ואני רוצה להגיד שהיום, בכל פעם שאני רואה את הילדים שלי, כשאני חוזר מהעבודה, אוכל איתם צוהריים, ארוחת ערב, כשאני רואה את זה אז המניע ברור. הילדים שלי בחיים עכשיו.

אני לא יודע אם זה אופטימי או לא אופטימי, אבל מאז היום ההוא, בכל הלוויה שהייתי בה, והייתי בהלוויות, אני רואה את עצמי כאילו שם, עומד בהלוויה של הבן שלי. אני רואה את המשפחות של החטופים, ואת

הסבל המטורף שהם עוברים ואני אומר, וואו, הייתי אמור להיות בסיטואציה הזאת. זה יכול היה להיות אני. הסיטואציה בארץ היא עצובה עכשיו. אין פה חוכמות.

מצד שני, אני כל הזמן מזכיר לעצמי, שאני חייב להיות הכי מאושר שבעולם. הייתי שם, הצלחתי, ניצחתי, זכיתי בחיים של הילדים שלי, זכיתי בחיים שלי מחדש. זה משהו שהולך איתי כל הזמן, כל הזמן, כל הזמן. המחשבה הזו, שנפלה בחלקי זכות להצליח, ולשרוד. כל כך הרבה אנשים לא זכו, הם היו שם, ולא חזרו בחיים. אותי באופן אישי זה מוביל רק למקום אחד, למקום של להיות אסיר תודה. אסיר תודה על החיים. ההבנה היא שקיבלתי את החיים שלי ושל הילדים שלי במתנה, ואת המתנה הזאת אסור לנו לבזבז. אסור לבזבז.